

нѣжна. Вижда се, Яворовъ отъ нея е наследилъ както будния си умъ и рѣдката си паметъ, тъй и нравствената си чувствителностъ и хуманностъ. Отъ баща си пѣкъ е взелъ цѣлата му физическа структура, упоритостъта и горещината на темперамента му. Тотю Крачоловъ минавалъ малко за особнякъ, своеобразенъ — избухливъ, суровъ, строгъ, но способенъ на увлѣчения. Взелъ е доста дейно участие въ борбитѣ за съединението, като е билъ на страната на „бѣлитѣ“, но по-после отъ либералъ става демократъ.

Затвореностъта и свитостъта на Яворова продължаватъ и въ училищната възраст, макаръ и да е почналъ да се „поотваря“. „На 7 годишна възраст ме скжтали за училище; отишелъ съмъ до училищната врата, но съмъ се върналъ, защото имало момчета. Както и да е, посвикналъ съмъ, тръгналъ съмъ на училище и съмъ се поотворилъ. Но наклонностъ къмъ игра не съмъ проявявалъ. Това е опечалявало родителитѣ ми. Мжчели се да ме насърчаватъ съ подаръци и пари. Въ игритѣ сж ме правили царъ и идвалъ съмъ си въ кжщи често разплакванъ“.

Тѣзи факти разкриватъ достатъчно ясно съзерцателната природа у Яворова още презъ детинството, склонността му къмъ усамотеностъ и меланхолия.

Следъ като свършва III кл. въ Чирпанъ, постѣпва въ класическия отдѣлъ на Пловдивската гимназия, кждето следва две години. Напуска гимназията по липса на срѣдства, пѣкъ, изглежда, и бащата не е ималъ особено желание синъ му да свърши гимназия: „... баща ми каза, че нѣма повече пари; може би е считалъ, че тая наука ми е достатъчна“. Въ гимназията у него се създава голѣмъ интересъ